

Arrest

nr. 196 753 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: **Grote Markt 52/101
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de stad Sint-Truiden.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Sint-Truiden van 28 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 november 2016 met referentnummer X

Gelet op de beschikking van 26 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat M. SAMPERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekster voert in het eerste en enig middel van haar verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van *“de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG.”*

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 10 oktober 2017 de grond

werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekster richt op 3 oktober 2017 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van 30 november 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar familie- en gezinssituatie. Zij licht toe dat zij als zestienjarige naar België is gekomen, dat haar moeder hier in 2015 is gehuwd en op deze grond een verblijfsrecht onder F-kaart heeft verworven en dat haar jongere broer eveneens in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Evenwel werd haar het verblijf geweigerd omdat zij niet zou hebben aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, terwijl het volgens haar vanzelfsprekend is dat zij, gezien haar leeftijd op het ogenblik van haar vertrek, ook in het herkomstland ten laste was van haar moeder en sinds het huwelijk van deze laatste in 2015 ook van haar stiefvader. Zij citeert een passage uit een arrest van de Raad van 29 februari 2016, stelt dat haar zaak hieraan identiek is en legt het geciteerde arrest neer. Waar de voorzitter erop wijst dat in het aangehaalde arrest de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en er dus een inhoudelijke beoordeling van de overgemaakte stukken voorlag, terwijl in de thans voorliggende zaak het probleem erin bestaat dat een aantal stukken niet aan het stadsbestuur werden overgemaakt waarna dit bestuur een negatieve beslissing heeft getroffen, herhaalt de verzoekende partij dat het gaat om identieke zaken. Door de voorzitter gevraagd of zij nog stappen heeft ondernomen om alsnog stukken over te maken aan het stadsbestuur, stelt de verzoekende partij dat dit niet het geval is en dat het voorliggende beroep thans de enige door haar gevoerde procedure uitmaakt. De verzoekende partij wijst er nog op dat zij met succes studeert aan een hogeschool in Brussel en dat zij een interessante stage bij een architectenbureau zal kunnen aanvatten en vraagt de Raad om hiermee rekening te houden.”*

1.5. In de beschikking werd gesteld, *“[...] De bestreden bijlage 20 werd getroffen door de Burgemeester van Sint-Truiden en verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de motivering van de “DVZ” niet deugt. De bestreden bijlage 20 stelt vast dat verzoekster niet heeft overgemaakt, “bewijs reeds ten laste in het land van herkomst/origine (financiële steun).” Verzoekster betwist niet dat ze dergelijke bewijzen niet heeft overgemaakt doch verstrekt wel een uitleg waarom ze niet in staat was de bewijzen over te leggen. Te dezen wijst de Raad erop dat - vermits verzoekster een vestigingsaanvraag indiende in functie van haar Litouwse stiefvader - artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is. Dat brengt voor descendenten die ouder dan 21 jaar zijn - quod in casu - met zich mee dat ze dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de referentiepersoon. Deze voorwaarde wordt aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de toepassing van artikel 2.2).c) van richtlijn 2004/38/EG (zaak C-1/05 Yunying Jia /Zweden van 9 januari 2007) - waarvan artikel 40bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt - door de verwerende partij op een correcte wijze ingevuld wanneer ze het bewijs vergt dat de meerderjarige descendent in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon (cfr. RvS, nr. 219.969 van 26 juni 2012). De elementen die verzoeksters zaak kenmerken laten niet toe de in 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet voormelde voorwaarde en de invulling ervan uit te hollen. [...]”*

1.6. Verzoekster legt opnieuw uit waarom zij in haar land van herkomst niet ten laste kan zijn geweest van de referentiepersoon, zijnde de partner van haar moeder, en voegt er een nieuw argument aan toe, met name dat, *“het volgens haar vanzelfsprekend is dat zij, gezien haar leeftijd op het ogenblik van haar*

vertrek, ook in het herkomstland ten laste was van haar moeder en sinds het huwelijk van deze laatste in 2015 ook van haar stiefvader". Een verzoek tot horen kan niet dienstig worden aangewend om een nieuw argument te ontwikkelen dat niet in het verzoekschrift werd ontwikkeld, maar alleszins kan verzoekster hiermee en met haar voormelde uitleg waarom ze niet kan voldoen aan de gestelde voorwaarde, de bovenvermelde beschikking niet onderuit halen. Aangaande het arrest van de Raad van 29 februari 2016 dat verzoekster ter terechtzitting neerlegt, dient te worden opgemerkt dat dit arrest betrekking heeft op een beslissing die werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, die een inhoudelijke beoordeling heeft gemaakt van de door het gemeentebestuur overgemaakte stukken die door de vreemdeling werden ingediend ter ondersteuning van een aanvraag op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. In casu heeft verzoekster geen "*bewijs reeds ten laste in het land van herkomst/origine (financiële steun)*" aan het gemeentebestuur overgemaakt. Het gemeentebestuur kan te dezen niet meer doen dan vaststellen dat de stukken zoals bedoeld in artikel 50, §2, eerste lid, 6°, b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – dat in het geval van verzoekster een bewijs veronderstelt van reeds ten laste te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst/origine – werden overgemaakt of niet werden overgemaakt en in het laatste geval een negatieve beslissing treffen zoals voorzien in artikel 51, §1, van voormeld besluit. Het betreft dus geenszins identieke zaken. Bovendien dient er op te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen. Het staat verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, waarbij zij de elementen die haar zaak kenmerken uiteenzet in een document en hierin minstens uitlegt waarom ze niet een "*bewijs reeds ten laste in het land van herkomst/origine (financiële steun)*" kan overmaken zodat de Dienst Vreemdelingenzaken dit desgevallend kan beoordelen. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij hogere studies volgt en een stage zal kunnen aanvatten, zijn dit feitelijke elementen waarvan de Raad enkel akte kan nemen, maar zij kunnen de beschikking niet aan het wankelen brengen. Het staat verzoekster uiteraard altijd vrij deze elementen te ontwikkelen in een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

1.7. Nu verzoekster er niet in slaagt de inhoud van de beschikking te weerleggen, blijft deze overeind.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA